

lagt den statslige side af deres embeder. Vi tillader os i denne sammenhæng at henvise til professor Regin Prenters udtalelser om disse forhold i hans kirkelige årsoversigt i „Dansk Kirkeliv medens Tiderne skifter“ fra 1948. Vi kan iøvrigt oplyse, at professoren har givet os tilsagn om et responsum om de her i vor redegørelse omhandlede spørgsmål.

Som videreførelse af vort skitserede syn på ordinationen som kirkens fælles handling i lydighed mod de almindelige fælles anerkendte ordinationsvilkår følger det, at vi må anvende den samme synsmåde på den mindre kirkelige enhed, et stift udgør. Dersom et ubetinget ordinationsfællesskab ikke længere er den danske kirkes praksis, må en ordination herefter for — efter vor opfattelse — at kunne være en evangelisk ret ordination efter dansk ordinationsordning i alt fald være et udtryk for vedkommende stifts enighed om ordinationsvilkårene. Har en biskop ikke en moralsk vished for, at en sådan enighed er tilstede, kan han kun ordinere som „privatmand“. Men en sådan ordination strider efter vort syn afgørende mod ordinationens egentlige væsen, idet vi ikke kan anerkende, at statens love alene kan gøre en ordination til en i kirkelig henseende „offentlig“ handling.

Fyens biskop har som bekendt udført ordinationen af personer, som en stor del af folkekirkens øvrige biskopper på forhånd havde erklæret ikke at ville overtage tilsynet med i deres stifter. Og dele af vor kirke — også i Fyens stift — har bl. a. af skriftmæssige grunde ikke kunnet erkende tilstedeværelsen af de nødvendige forudsætninger for de omtalte ordinationer, så Fyens biskop har heller ikke kunnet føle sig moralsk overbevist om sit eget stifts almindelige samtykke til indførelsen af en for den danske kirke og i det hele i de store kirkesamfund ny ordinationspraksis. Han har altså i kirkelig forstand ordineret som „privatmand“, da tilstrækkelig mange offentlige erklæringer har vist, hvorledes det stod til med den nødvendige enighed.

I henhold til vort syn på den danske kirkes hidtidige ordinationsordning har vi den opfattelse, at stiftets menigheder og ikke mindst dets præster, der har fået pålagt pligter af særlig art, har et principielt medansvar for overdragelsen af „Ordets Tjeneste“ ved de ordinationer, som stiftets biskop ikke har myndighed til at foretage på egne vegne, men nødvendigvis må udføre også på vore vegne. Deraf følger, at vi har pligt til at sige fra på en måde, der utvetydigt fastslår, at vi ikke står bag ordinationer, hvor vort stifts biskop ikke har almindelig enighed i sit stift om væsentlige ændringer af ordinationsvilkårene i læremæssig eller ordensmæssig henseende. I denne sammenhæng kan det bemærkes, at det ikke har nogen betydning, om uenigheden angående ordinationsvilkårene drejer sig om, hvorvidt det nytestamentlige syn på forskellen mellem mand og kvinde har gyldighed for kirkens præstetjeneste, eller det drejer sig om anden uenighed af væsentlig art, der gør, at en ordination kun bliver en „privatsag“ i kirkelig henseende. Vi vil gerne understrege, at vor reaktion må blive den samme i alle tilfælde, og at det kun er omstændighederne, der har fremkaldt den i forbindelse med Fyns biskops ordination af kvinder.

For således at sige utvetydigt fra og klart tilkendegive, at Fyns biskop, når han ordinerer på de nye ordinationsvilkår, kun ordinerer som „privatmand“, kan vi ikke finde anden løsning end at tage et afgørende forbehold overfor biskoppens embede, d. v. s. den kirkelige side af hans tilsyn. Altså ikke overfor hans person eller den økonomisk-praktiske side af hans embede.

Man kan måske forstå, at vi herved er bragt i en også i redelighedsmæssig forstand vanskelig situation, der selvfølgelig kan løses ved, at vi, som folketingsmand Erik Appel offentlig har anbefalet os det, kan „tage vort tøj og gå“, om vi ikke kunne affinde os med forholdene. Men da det ikke er os, der har fremkaldt situationen, mener vi, at det først og fremmest tilkommer andre at skabe en tålelig ordning for os.

Er stillingen vanskelig for os, der i dag er præster i Fyns stift, er den endnu vanskeligere for præster med vort syn, der kunne tænke sig at søge til Fyns stift. De må uvilkårlig spørge sig selv: „Kan man som redelig mand uden videre søge ind under den biskops tilsyn, som man må tage afgørende forbehold overfor i den centrale, kirkelige side af hans embede?“ Fyns biskop mener det åbenbart ikke, når han har følt sig foranlediget til at afkræve enkelte ansøgere en særlig loyalitetserklæring udover præsteløftet. Vi forstår godt, at Fyns biskop af redelighedsgrunde føler sig nødsaget til og er berettiget til at forlange en sådan erklæring. Men dermed er mulighederne for de fynske menigheder for at få et alsidigt udvalg af ansøgere indskræn-